

Fénykép anyával

[2011. február]

1.
Lódenkabátod bokádig ér
Enyeden ősz van pára és dér
Nagy hasad nevetve mutatod
Szendergek benne múlt vagyok

Jelen és talán jövő
Ki érkezni fog és egyre nő
De senkinek sem ellenére
Apám keze Anyám kezére

Együtt nevetnek énfelém
Életem múltó térfelén
A régi fénykép őrzí még
Őket mint az őszi ég

A földön gyúló színeket
S a bennem is ép íveket
Intek nekik s a villanyt leoltom
Nagyon szeretlek! magamnak mondom

2.
Látom amint a hóban
Elbóklász mintha sóban
A képzelten és valóban
És mondja is még *jól van*

Ó soha ne betegség
Hozza ki belőlünk a jót
A cinizmus lelki restség
És semmit meg nem old
Mint torpedó ha rombol
Nem látszol ki a romból
Hullámsír hiába-páncél
Inkább a kar mely átér

3.
Öleltél át-e nőt

Kit ronesol épp a rák
Szeméből hús halál pereg
Mely bódít mint a mák

Erőtlen omlik ajka el
A mozdulat a szó s mosoly
A csend is fáradt és teher

Téli ablakhoz vánszorog
S nézi míg bírja a havazást
Istennek könnye rácsorog
Sem élve már sem halva mást

Amíg az ágyra fektetem
Görcsökben ölel s nem felel
És ringatom mint gyermekem

Minden szíromtól elköszönt
Mít ültetett a nyáron
(Sírok mint rab ha hangtalan
A porló szalmazsákon)

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Nagy Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat